

Offentliggjort d. 23. februar 2010

Arbejdsgiverbetalt rejse – ligningslovens § 16 – TfS 40960 ©

Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen

www.v.dk

Vestre Landsret tiltrådte ved en dom af 1/2 2010, at en direktør i holdingselskabet for et bilimportfirma blev personalegodebeskattet af værdien af en weekendtur til Paris for direktøren og forhandlerne. Dette uanset at det blev lagt til grund, at rejsen var forretningsmæssigt begrundet for importøren, idet rejsen var arrangeret med det formål at styrke forhandlernes engagement i virksomheden og derved forbedre bilsalget.

Jeg har ved flere tidligere lejligheder omtalt den skattemæssige behandling af rejseudgifter med et turistmæssigt islæt, jf. herved JUS 1998/26, JUS 1998/33 samt JUS 1999, 26 og 45.

Arbejdsgiverbetalte rejser vil med hjemmel i ligningslovens § 16 udløse beskatning af arbejdstageren, med mindre rejsen har den fornødne, kvalificerede sammenhæng med virksomhedens aktiviteter.

Efter fast praksis sondres der her mellem på den ene side egentlige forretningsrejser henholdsvis studierejser og på den anden side ferierejser.

Forretningsrejser, der har en konkret og direkte sammenhæng med virksomhedens indkomstskabende aktiviteter, vil i sagens natur ikke give grundlag for beskatning af medarbejderen.

Offentliggjort d. 23. februar 2010

Det samme gælder efter praksis for *studierejser*, alt under forudsætning af, at *rejsen primært tilgodeser arbejdsgiverens interesser*. Dette gælder efter ligningsvejledningen ”...uanset studierejsens generelle karakter eller dens turistmæssige værdi for deltageren.”

Ferierejser udløser umiddelbart beskatning af medarbejderen af rejsens værdi efter ligningslovens § 16, jf. statsskattelovens § 4. Til ferierejser henregnes efter praksis også studierejser, der – som det anføres i ligningsvejledningen – ”...indeholder et turistmæssigt islæt...”

Det ligger lige for, at afgrænsningen mellem på den ene side studierejser, der *primært tilgodeser arbejdsgiverens interesser – med eller uden turistmæssig værdi for deltageren*, og på den anden side studierejser med et turistmæssigt islæt kan være ganske vanskelig.

Et typeeksempel på disse afgrænsningsproblemer er de velkendte sager, hvor medarbejdere hos bilforhandlere inviteres til udlandet på en rejse med et mere eller mindre fagligt indhold. SKAT har med rette opmærksomheden rettet mod arrangementer, der afholdes på typiske turiststeder, trods EF-Domstolens dom refereret i TfS 1999, 850, jf. nedenfor.

I sagen refereret i TfS 1985, 671 LSR fandtes der ikke at foreligge tilstrækkeligt grundlag for at beskatte en administrerende direktør af værdi af deltagelse i en rejse for forhandlere, der havde vundet en salgskonkurrence. Af sagsreferatet fremgik bl.a., at direktøren var med som rejsevært for at skabe stemning og sammenhold og i øvrigt for at besvare spørgsmål vedrørende selskabets produkter og bilmarkedet i almindelighed, ligesom direktøren skulle forestå en række praktiske forhold under rejsen.

Et tilsvarende resultat nåede Landsskatteretten frem til i sagen ref. i TfS 2002, 74 LSR om en forhandlers rejse til Marokko. Rejsen var et fælles arrangement for alle forhandlere af bilmærket i verden og var arrangeret af hovedkontoret i Zürich med det formål at præsentere en ny bilmodel. Rejsen måtte efter Landsskatterettens opfattelse anses som udelukkende erhvervsmæssig for forhandleren. Af Landsskatterettens præmisser i sagen

Offentliggjort d. 23. februar 2010

fremgår, at rejseprogrammet blev afgørende for den skattemæssige kvalifikation af rejsen som udelukkende erhvervsmæssig for forhandleren.

Omvendt fandt Landsskatteretten i TfS 1990, 390 LSR efter et gennemsyn af rejseprogrammet for en rejse til Japan arrangeret af Toyota Danmark for danske Toyota-forhandlere, at rejsen måtte anses som en studierejse med et væsentligt turistmæssigt islæt. Den forhandler, som sagen drejede sig, blev herefter beskattet af værdien af rejsen, der var betalt af dennes hovedaktionærselskab.

Sagen afgjort ved Vestre Landsrets dom af 1/2 2010 drejede sig om beskatningen i forbindelse med en rejse i form af en forlænget weekend til Paris for Hyundai-forhandlere. Rejsen var arrangeret og betalt af Hyundai Bil Import A/S, der var datterselskab i Nic. Christiansen-koncernen. Den konkrete sag drejede sig om beskatning af direktøren i koncernens holdingselskab. Direktøren var tillige bestyrelsesformand for koncernens datterselskaber, herunder for Hyundai Bil Import A/S. Det overordnede formål med rejsen var at knytte forhandlerne tættere til importøren. Direktøren havde deltaget i rejsen i egenskab af koncernens øverste leder. Hans konkrete opgaver under turen omfattede bl.a. drøftelser med udvalgte forhandlere. Der blev efter de afgivne vidneforklaringer ikke afholdt konkrete arrangementer af faglig karakter på turen, når bortset fra en generel orientering af forhandlerne i forbindelse med en sejltur på Seinen, og et kort fællesmøde på hotellet.

Efter direktørens opfattelse måtte rejsen for hans vedkommende anses som en forretningsrejse, idet hans deltagelse i første række var begrundet i den signalværdi, der var knyttet til hans personlige deltagelse.

SKAT anførte heroverfor, at der var tale om en rejse primært af turistmæssig karakter, og beskattede følgelig direktøren af rejsens værdi.

Landsskatteretten tiltrådte SKAT's afgørelse, men ved en 2-2 afgørelse. To af landsrettens medlemmer, herunder retsformanden, fandt således, at der var tale om rejse af generel karakter med et ikke ubetydeligt turistmæssigt islæt. Særligt var henset til, at rejse-

Offentliggjort d. 23. februar 2010

programmet var uden noget fagligt eller forretningsmæssigt indhold af betydning for bilkoncernen, og alene omfattede sightseeing og socialt samvær.

De to andre retsmedlemmer fandt med henvisning til TfS 1985, 671 LSR og TfS 2002, 74 LSR ikke grundlag for at beskatte direktøren.

Sagen blev efterfølgende indbragt for Vestre Landsret, der opretholdt Landsskatterettens afgørelse.

Landsretten lagde til grund, at rejsen var arrangeret med det formål at styrke forhandlerens engagement i forhold til salget af de pågældende biler og derved forbedre bilsalget, og rejsen måtte derfor anses for forretningsmæssigt begrundet for datterselskabet Hyundai Bil Import A/S.

Landsretten konstaterede dernæst, at programmet for den pågældende rejse imidlertid var rent turistmæssigt og uden fagligt eller forretningsmæssigt islæt - trods det overordnede forretningsmæssige formål. På den baggrund var værdien af rejsen som klart udgangspunkt skattepligtig for direktøren, jf. statsskattelovens § 4 og ligningslovens § 16.

Den omstændighed, at direktøren var direktør for den koncern, som Hyundai Bil Import A/S indgik i, og var bestyrelsesformand i det pågældende selskab, indebar efter landsrettens opfattelse, at der kunne være en vis forretningsmæssig interesse i hans deltagelse i turen i form af signalværdien over for bilforhandlerne. Dette var imidlertid efter landsrettens opfattelse ikke et forhold, som - efter det, der for Landsskatteretten og landsretten havde været anført af direktøren om turens forløb og direktørens egen deltagelse - var tilstrækkeligt til at føre til en fravigelse af udgangspunktet om beskatning. Landsretten bemærkede herved, at efter programmet var hele lørdagen til rejsedeltagernes frie disposition, hvor der end ikke var fastsat fællesarrangementer af ikke-faglig karakter indtil den fælles middag om aftenen.

Offentliggjort d. 23. februar 2010

Således som TfS 1985, 671 LSR og TfS 2002, 74 LSR er refereret, er der næppe lagt afstand til den hidtidige praksis på området, herunder Landsskatterettens kendelse ref. i TfS 1985, 671 LSR og den hertil knyttede praksis.

Dommen er udtryk for en snæver afgrænsning af den erhvervsmæssige rejse, som en rejse, der ”*primært tilgodeser arbejdsgiverens interesser*”. Der er således næppe tvivl om, at kommercielle hensyn klart talte for direktørens deltagelse i rejsen. Uanset dette tiltrædes beskatning af direktøren.

Med dommen fundamenteres endvidere, at der bør foreligge et rejseprogram, hvorefter hele turen som udgangspunkt er afsat til faglige arrangementer m. v. I én af de mere principielle sager, hvor SKAT tog bekræftende til genmæle for Højesteret (tidligere TfS 1995, 363 V) indgik da også spørgsmålet om, hvorvidt programmet for turen havde det fornødne faglige fundament, hvilket et uafhængigt fagkyndigt vidne kunne bekræfte under forberedelsen for Højesteret (ikke offentliggjort).

EF-Domstolen fastslog endvidere i den pågældende sag, jf. SU 1999, 269, at EF-traktatens art. 59 (nu art. 49) er til hinder for en formodningsregel om, at der som udgangspunkt ikke kan indrømmes fradrag ved deltagelse i kurser, der afholdes på et almindeligt turiststed i en anden medlemsstat, når kursusstedet ikke som sådan er fagligt begrundet, såfremt der ikke gælder en tilsvarende formodningsregel ved deltagelse i indenlandske kurser.

Så det kan i hvert fald konstateres, at arrangøren bør være endog meget omhyggelig med at udforme et behørigt fagligt fundamenteret program for deltagerne.

— o —